

LA TUIES

La criada (entre dents). — Tants preparatius i tants romansos i a la primera visita aniran a parar tant ell com ella a sota el sofà.

**AQUEST NÚMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
: CENSURA MILITAR :**

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

EL DISCURSO DE PICO

O ¡PA QUÉ QUIERE USTÉ ELOCUENCIA!

Estoy emocionado de de- bueno. Parece que venga de oír un drama de Rojas. Afi- gúrense ustedes que vengo del banquete a Pico y des- pués de oír su elocuente ver- bo he quedado estabornido. ¡Qué cosas dijo! Aquello es inspiración, facilidad de pa- labra y de aquello. ¿Cuál es la hora de los discurseadores? La hora-toria.

Pues sí. Con aquella ale- gria, Pico habló de cuestio- nes financieras, de la Exposi- ción del Mueble, de la teoría de la relatividad y de las Tres Clases de Vapor. A pro- pósito. ¿A qué no encertáis cuál es el perro que más alumbra? El can-delero. ¿Y el que más abunda en los teatros? El can-dileja. Reca- ditos a la Condesita Zoe, cada día más cachonda.

Ahora, hablando en serio, os diré que Pico ha prospe- rado mucho, aunque malas lenguas digan que se va en orris con aquella alegría. Ya no dice que han intentado *suspende* la buena fe del pueblo, ni habla del *Water- clós* de la vieja política. Está hecho un orador de tomo y

lomo. ¿El colmo de un co- rrido? Levantar las faldas a un monte. ¿Y el de un lam- pista? Ponerse para trabajar una camiseta del gas Lebón.

¿Conque March también quiere tener su rotativo, eh? ¡Ah, pillín! Lo que tiene que hacer es ir con cuidado que no le fallen Bastos, porque en estos asuntos del tabaco es muy fácil que le toque fumar en pipa.

¿Hay algún arca comesti- ble? ¡Ya lo creo! ¡El arca- chofal! ¿Y cuál es el ladrón más medicinal? El caco-di- lato de sosa. ¿Que son fúne- bres? Peores son los artículos de Marsillach, y todos tan contentos.

¿Cuál es el higo más indi- gesto? El igo-rrote. ¿Y qué semejanza tiene una cita con una montaña donde hay un túnel? ¿No caéis, eh? ¡Claro! Eso sólo lo sabemos los ate- neístas. ¡En que es hora- dada!

Cuando me escribáis dec- idme si Gúdel es aún tan elegante y si Gañán ha per- dido la costumbre de opinar. Mandad fondos. ¡Apal
RUFASTA

allá lejos en la selva se abrazan... se besan... se matan...

Al señor Pérez le harán a este paso un homenaje en el Ateneo.

PENSAMIENTOS FILOSÓ- FICOS

La cama es el trapecio del amor.

La Chelito

La mujer a los veinte años es un aperitivo. A los sesen- ta, una purga.

Emilio Junoy

Los matrimonios jóvenes por la mañana piensan en la subida de las subsistencias. Por la noche, en la bajada.

Un recién casado

El amor es como la lotería: da alegrías y disgustos.

Uno que va cojo

Las mujeres honradas se pueden permitir el lujo de ser feas.

Una que no lo es

Si todos los burros que hay en España llevaran jaeces, los albarderos se harían mil- llonarios.

Antonio Maura y Montaner

El amor es un lazo celest- ial que une frente a frente al hombre y a la mujer. A los animales también los une, pero por detrás.

Un filósofo

Hay mujeres que se llaman puras por errata de imprenta.

Un cajista

Por ningún precio me ca- saría con un yanqui. En las películas se ve bien claro que todo lo hacen a máquina.

Una habituada del Royal

Lo más honroso que hay

es el trabajo; pero lo más có- modo es vivir de renta.

J. Pich

Si quieres estar bien ser- vido, busca dos criadas jó- venes.

Un corrido

El que madruga tiene más horas para hacer el gandul.

Un periodista viejo

JUZGADOS

Uso de nombre supuesto

Ha sido denunciado al Juzgado un joven de diez y ocho años de edad, llama- do Tesifonte Ullample, ha- bitante en la calle del Me- diodía, número 69, profesión labores propias de su sexo, el cual se hacía llamar Lu- lú por las compañeras de oficio.

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

Calculador. Un quilóme- tro tiene, aproximadamente, unos mil metros. El metro no se sabe todavía; pero se cree será más largo que la Reforma.

Artemio Feo. Entre las joyas poéticas contemporá- neas figuran «El canto del urutaú» y los versos futbo- listicos de Alseda, el árbitro imparcial.

A. Petit Oso. La frase «No se ganó Zamora en una hora», la dijo La Riva quan- do el famoso portero era aún del «Barcelona».

S. An Faina. Sí, señor: el alma que más tiñe es el alma-zarrón.

Curioso impertinente. Se- gún nos han asegurado, García Prieto piensa com- prarse un estanco y Mel- quíades Alvarez un bar.

Un lector. No, señor; las Flores de Pecado no tienen nada que ver con las flores blancas.

UN CUENTO ALEMÁN

Era rubio, se llamaba Hans y tenía tres hijos. Un día los llamó y les dijo:

— ¿Tú qué querer cer?

— Yo cer ingeniero, res- pondió uno.

— ¿Y tú, qué querer cer?

— Yo cer comerciante.

— ¿Y tú? — preguntó al más pequeño.

— Yo, cer...veza.

GÓMEZ DE LA SERNA CADET

BIBLIOGRAFÍA

Hemos recibido el primer tomo de los versos del cele- brado poeta Juan Pérez y Pérez, que son una delicia. Copiamos el siguiente, titu- lado *Romanticismo*, que, co- mo verán, es una verdadera joya:

Cuando la espléndida luna asoma en el horizonte y los relucientes astros del firmamento sonríen; cuando la cálida brisa de noche feliz y eterna barre la podre del día y el bullicio de la gente. Entonces las nobles almas de los dichosos amantes

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

El tabac a bon preu

Aquests dies corre una anècdota d'un ex-director de diari, que per la gràcia que té mereix la pena d'ésser acollida en les nostres columnes.

La setmana passada, aquest senyor, que és propietari d'una torre, la fotografia de la qual — a tall de nou ric — orla la capçalera del seu paper de lletres, donà una festa *bien* a casa seva.

Al moment de repartir els cigars, l'home oferí als invitats una enorme panera de vímec.

— Mirin, com que cadascú en aquest món té els seus gustos, he cregut fer bé oferint-los-hi cigars de totes marques. Triin els que més els hi agradin...

I el bon senyor oferia un surtit d'havans de lo més variat: *Corones, Muries, Romeos i Julieta, Bocks, Clays...*

Tothom logià l'encert del anfitrió. Mes un indiscret — quan ha mancat un indiscret en una reunió pseudo-aristòcrata? — descobrí, en una conversa apart, el secret d'aquella delicada atenció...

L'ex-director de diari, cada cop que va a un

banquet agafa dos puros, s'en fuma només un i guarda l' altre en un calaix del bufet de casa seva... I així pot permetre's el luxe d'oferir, sense cap despesa per ell, cigars havans de totes marques als seus invitats...

El discret servidor

L'ajuda de cambra de don P.l. Inf..st., corredor de borsa barceloní, és l'home més discret que corre per Barcelona.

L'altre dia, mentre el senyor Inf..st. acabava de dinar, se li acostà i li digué:

— Podria sortir una estona aquesta tarda, per anar a tallar-me els cabells?

— Si, home. Així que hagin vingut aquells senyors de la junta d'acreditadors d'ahir, preguntim si necessito res, i si no té d'anar a cap recaço, que no ho crec, podrà sortir.

Passà una estona, arribaren una pila de senyors de la Banca i de la Borsa i quan estaven en lo millor de la discussió, compulsant xifres i calculant crèdits, entrà el bon ajuda de cambra i demanà tot seri:

— Escolti, senyoret: que em donarà permís per que vagi a que em tallin allò?

El director agrait

Fa algun temps que a la redacció d'un diari del matí hi entrà un redactor nou. Com que el xicot estava poc versat dins de l'ofici, li assenyalaren un sou de deu duros al mes, per començar. Mes el xicot suplí amb la voluntat lo que en intel·ligència

li mancava i al cap d'algun temps el director el cridà:

— L'he fet venir per dir-li que l'empresa està molt satisfeta dels seus serveis...

— Jo, senyor director...

— Si, si, no cal que parli més. Jo em faig càrreg de lo que representa la seva presència an aquesta casa. Tingui...

I el director obrí un calaix. El xicot ja veia sortir un bitllet de Banc o una caixa de puros, quan veu que aquell li allarga un feix de quartilles blanques...

— Tingui, per vostè. Quan escrigui, en lloc de gastar aquest paper dolent que corre per la redacció, emplei aquestes, que són de paper satinat, del mateix que jo gasto...

Perdudes les il·lusions, el pobre plumífer agafà les quartilles i es retirà tot moixo...

— Ah! escolti! Guardi-se-les bé, eh? — acabà dient el director. — Tanqui-les al seu calaix, que no les hi prenguin. Aquesta casa està tan plena d'envejosos...

Cal ésser purista

Segurament vostès no coneixen al senyor Mariano. Ai! vull dir al senyor Marià. Bé, tant se val. El senyor Mariano és aquell propietari d'una botigueta de poble que de tant en tant va a l'«Excelsior» i a l'«Edèn» a llençar una cana a l'aire i té la mania de parlar català purista.

Una nit don Mariano estava al seu *picadero* amb una xicoteta que té per amiga i parlaven de canviar d'hostatge.

— A mi m'agradaria—digué la noia—un entresolet a l'«*Ensanche*»...

— Aixamplis!—rectificà don Mariano.

Mes la xicoteta entengué de diferent manera el mot i pensà *para sus adentros*:

— I ara! Perquè em tracta de veste ara aquest!

Passa una estona i quan don Mariano i la seva amigueta estaven tots entusiasmats fent anar amunt i avall la llençadora del teler amorós, ell exclamà entre sospirs i esbufecs:

— Ai, rateta meva, com gaudeixo quan devallen!

Des d'aquell dia, als llocs nocturns d'esbarjo a don Mariano li diuen l'home que estima a lo Pompeu Fabra.

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

— I vostè diu que vol debutar com a primera tiple?
 — Naturalment! Faci's el càrrec que tinc més de trenta deshabil·lés diferents!

Barrila telefonística

VOSTÈS no coneixen als nois de la Agència Havas, aquella casa que ho veu tot i ho sab tot, com la Revista Pathé? Són la gent més trempada que hi ha. En les estones lliures que els deixen les conferències, la traducció dels telegrams i els retalls dels diaris estrangers, fan versos, escriuen cuplets i armen una barrila digne de la nostra redacció.

Tothom sab lo àrid i insípid que resulta allò de posar-se al telèfon i demanar: Centre, 8-5 A! o 1-3-0-9! Doncs, bé: els xicots de l'Agència Havas han inventat la manera de cridar a totes les redaccions dels diaris de Barcelona amb música popular catalana. Un cop conegudes les lletres respectives, no han de fer més que despenjar l'aparell i començar a xiular l'aire corresponent per a que la nena del centre sàpiga de què va.

Quan algun redactor desitja enraonar amb el rotatiu funerari d'en Godó, s'acosta el receptor i amb música de *El Mariner* tralaleja la següent cançó:

*Angelet encisador,
 que estàs de guàrdia,
 que estàs de guàrdia:
 posa'm cmb la redacció
 de «La Vanguardia»,
 de «La Vanguardia».*

Per *Las Noticias*, tiren de *El noi de la mare* i canten lo següent:

Posi'm, gentil senyoreta del centre,
de «Las Noticias» amb la redacció,
si no contesten aquesta vegada
truqui més tard, quan li sembli millor.

Al rotatiu d'en Lasarte el criden d'aquesta
manera, amb música de *Els tres tambors*:

Si em dones tot seguit
l'impremta de «El Diluvi»
jo et quedaré agraït
d'aquí fins al Danubi:
sis tres cero A.,
com si fos el teu nuvi.

No cal dir que per cridar a *La Veu de Catalunya* és precis cantar allò que no es sona. Ja saben el què, oi? Vegin quina lletra més salau hi han posat:

Si em doneu la redacció
de «La Veu de Catalunya»
jo us enviaré un milió
de mercès a cada una:
u vuit quatre A.,
u vuit quatre A.,
telefonista maca,
u vuit quatre A.

Als minyons d'«Acció Catalana» els hi ha tocat la sort de *La filla del marxant*:

De «La Publicitat»,
que és la gent més cotentna

Ella. — Aquest vermelló dels llavis no val res.

Ell. — No m'en parlis; aquest dia em vares deixar una taca als pantalons blancs, que em va costar un sofoco.

de que jo en tinc avís,
gentil nina esplendent
del bell somris,
dona'm l'impremta:
u tres u sis.

Al *Diario de Barcelona* el criden amb música
de *Fum, fum, fum*:

Senyoreta rebufoña,
vuit nou dos;
posa prop de ta carona
els receptors
i dona'm la redacció,
la redacció,
la redacció

del «*Diario de Barcelona*»,
amb qui parlaré una estona:
vuit nou dos.

Amb el *Ciero* són més breus; quatre versets
amb música de *Per aquest torrent avall i... avall!*

Angelet de la central,
vinga el «*Ciero*», vinga el «*Ciero*».
Angelet de la central,
«*El Noticiero Universal*».

A *La Tribuna* tampoc li consagren més de
quatre ratlles. Per música han agafat la de *La Mare de Deu*, que ja és una cosa en caràcter per
la serietat que s'observa en aquella redacció:

«*La Tribuna*» vull,
truca'ls deseguida,
nineta bufoña,
truca'ls si ets servida.

Per parlar amb *El Liberal* han tirat del re-
curs de *L'hereu Riera* i mireu de quina manera
criden a n'en Pérez de Rozas, el gros:

Nenes que componen aquesta central,
mirin si responen els de «*El Liberal*»,
tra la la ra
tra la la ra;
truquin sens descuit,
tra la la ra
tra la la ra,
el sis cero vuit.

Quant a *El Progreso* era forçós tocar
l'*Himne de Riego* per a fer respondre als plumífers
del *Maliano*. Veu's aquí la lletra que han posat a
la famosa cançó dels constitucionals:

Si em poses amb «*El Progreso*»
i els puc parlar deseguida
seràs la noia més maca
que jo hauré trobat en ma vida.
Si veus que baden o dormen
tu truca'ls-hi sense por
i si no et volen respondre
els hi dispares un canó.
Si en Bach està dins l'impremta
ja vindrà l'Angel Marsà,
i si en Garrigó llegeix
en Dotres ja contestarà.

En Fontdevila, el nostre gran humorista,
sentí aquestes cançons. Anava una nit amb
l'*Ametlla*, director de l'Agència, quan aquest es
recordà que havia de telefonar-los. Pujaren a

l'Ateneu i en Manel, rumiant la que anava a fer, digué al seu company:

— Jo mateix demanaré la comunicació.

Es ficaren a la cabina i l'Ametlla sentí, amb la sorpresa que pot imaginar-se el llegidor, com el gran Manel donava unes voltes a la manivela, despenjava el receptor, i, amb la seva serietat característica, disparava a la nena del centre la cançó següent, amb música de *La Marcha Real*:

Centre! Centre!

*Posi'm l'Agència Havas,
fasi'm la mercè,
que molt li estimaré.*

*Posi-la, posi-la, sense molt trigar,
és el nou set zero de la lletra A.*

I, en vista de que els hi havia sortit un competidor que els en donava deu a vint en aquesta matèria, els xicotets de la «Havas» no feren més cançons telefonístiques. I aquesta és la causa de que LA TUIES no tingui també la seva.

MARCEL TERRA.

◇ ◇ ◇

L'estudiant irreverent

EN Lluís tota la seva vida ha estat entremaliat. Ja de menut, menut, empaïtava a les aprenentes del taller de passamaneria de son pare. Més tard es dedicava ja a les modistes, i ara, als disset anys encara no complerts, ja s'el veu a cada moment amb jамones opulentes d'ulls pintats i cares maquillades...

El seu professor particular, un capellà molt auster, el reptà l'altre dia:

—No t'en dones vergonya, Lluís, a la teva edat de fer lo que fas?

—Jo? Què he fet?

—Si, home, si. No te n'amaguis. A cada moment s'et veu anar amb una fulana...

—Perdoni, pare — respongué el xicot, — però vostè fa molt temps que va amb una *sutana* i ningú li diu res...

CLA I VELL

◇ ◇ ◇

La gent desagradida

EN Magí, mosso de corda del Pla de l'Os, s'estava fumant plàcidament un caliquenyo mentre esperava que vingués algú a portar-li algun encàrrec, quan passà davant d'ell una revinguda xicotassa, abillada amb el vistós i clàssic uniforme de dida. Portava unes arracades de mitges pessetes i mostrava, orgullosa, la font de vida dels seus dos pits ubèrrims, rodons, plens, opulents, entre els quals l'infantó s'entretenia agafant-los amb les seves manetes menudes.

Quan en Magí la reparà, la sorpresa que sentí va estar a punt de fer-li caure el cigar a terra.

—Té! Si és la Cisqueta!

La dida s'apropava an ell, afectant no coneixe'l.

—Cisqueta! — repetí en Magí.

Però la dona passà, amb una majestat de matrona, quasi frec a frec d'ell, sense dignar-se mirar-lo ni dir-li un mot.

En Magí agafà la borilla que li quedava als llavis i, ple de ràbia, la llençà contra terra.

—Poca vergonya! Desagradida! — exclamà. — Pensar que jo li vaig donar la carrera que té i ara ni em saluda!

MAR TELL

— Abans jo em creia que l'amor era qui sab què, però ara m'he convengut que, pam més, pam menys, sempre és lo mateix.

Qüestió de caràcters

QUAN en Tomàs es va casar amb la Riteta, amb els trescents duros que ell tenia a la Caixa d'Estalvis i cent vint que ella havia arreplegat de minyona, comprà una botigueta de robes al carrer de Tiradors, on es guanyen bastant bé la videta.

En Tomàs, que segons diu no vol morir sense tenir una torreta a Vallcarca amb pianola i gramofon — l'ideal del botiguer del barri de Ribera — marca sempre els preus dels gèneres. La seva dona, que no és tan avara, quan el seu marit és fora i li demanen alguna rebaixa, no perd així com així una venda i procura tenir contents als clients fent-els-hi un xic de bonificació.

L'altre dia en Tomàs s'estava fumant un caliquenyo a la porta de casa seva, quan passà el fuster de la cantonada.

— Hola, noi! — li digué aquest. — Carat! Està bé aquesta roba d'hivern! A quin preu és?

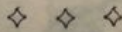
— A vint-i-dos pessetes metre — respongué en Tomàs.

— Noi, és molt cara! Si em rebaixessis alguna cosa...

— Ni un cèntim. És el gènere millor que he rebut aquesta temporada.

— Bé, bé — respongué l'home. — Ja passaré després de dinar, quan hi haurà la Riteta. Sempre m'estimo més entendre'm amb ella que no pas amb tu.

S. K. I ROHL

La justa compensació

DESPRÉS de *larga y penosa enfermedad*, que diuen a les gassetilles necrològiques, don Bartomeu, un honrat comerciant de salsitxes, va morir solter, sense altra companyia a l'hora dels seus sofriments que una neboda de divuit anys, ardent i sapada, a qui males llengües acusaven de sostenir relacions íntimes amb el seu oncle.

La veritat és que durant la seva malaltia, la noia se li portà com si fos la seva dona, vetllant-lo cada nit, tenint-li tots els cuidados, cercant metges per les consultes, en fi, complint tan bé amb els seus deures que don Bartomeu, a l'hora de dictar ses darreres voluntats, l'instituí heredera de tots els seus béns.

I pocs dies després de la mort del bon home, com en un grup de dones que hi havia a la carboneria una mostrés sorpresa de que don Bartomeu ho hagués deixat tot a la seva neboda, una altra dona li digué:

— Què té de particular que ell li deixés tot després de mort, si abans ella li havia deixat també tot an ell?

GALI FARDEU

— Diu que m'han repartit el paper de «Friné», perquè sóc la que tinc la consciència més negra i així quan l'ensenyaré als jutges no em podran perdonar.

AUCA DE LA BUENA MODISTETA

Universitat Autònoma de Barcelona

LLETRA DE VÍCTOR RIPALDA

NINOTS DE TONI

El padre, muy campetxano, es obrero del «Vulcano».

Y su madre, muy modesta, es la que hace la minestra.

Un día del mes de abril nace el retoño gentil.

Y como era muy maqueta le ponen Margarideta.

Es la alegría del barrio aunque arma mucho xibarrió.

Cuando tres años contaba, ya se cosía y lavaba.

Y cuando cumplió los diez leía hasta del revés.

Como se ve que es muy lista la colocan de modista.

Por ser buena y aplicada le aumentan la semanada.

Modosita y diligente encanta a toda la genie.

Con retazos recogidos se hace preciosos vestidos.

Los domingos, con placer, va a bailar al Niu Guerrer.

Y también con gran donaire va con el «Esbart Dangaire».

Un joven, que es corredor, va y le declara su amor.

Y ella, muy emocionada, huye sin contestar nada.

Pero el muchacho la adora y otra vez su amor implora.

Y entre un llorito (1) y un beso se produce el embeleso

Las muchachas del taller se burlan de su querer.

Y la maestra se irrita defendiendo a Margarita.

Por la noche, muy juntitos, festejan muy formalitos.

Y en la puerta de la escala más de un suspiro se exhala.

El corredor, muy formal, va a pedir su ideal.

Y celebran gran festassa porque el novio ya entra en casa.

Al cine van muy ufanos y aprenden juegos de manos.

Como el día se avvicina, estudian la doctrina.

Y se preparan la ropa, pues han de hacer mucha «tropa».

Llega por fin el gran día y van a Santa María.

Y en viaje a Montserrat montan al Caball Bernat.

A los nueve meses justos pasan los primeros sustos.

Pero todo ha ido muy bien y lo del susto pes un nen!

TONI.

— Escolti, senyor pintor: procuri que es coneixi que el berret és comprat a París.

Remei per a créixer

POTSER perquè l'autor és bastant llarg — llarg i prim, parent d'en Bufa — li cauen sempre damunt els amics més llargs. Sembla que per a obtenir l'amistat del sotscribit sigui condició especialíssima midar una alçària respectable, un metre setanta pel cap més baix.

Entre els amics alts que l'autor ha tingut, no s'en recorda altre com en Sisquet Farrerons, un xicotàs com un Sant Pau, un autèntic caporal de gastadors, a qui de menut, quan era de *metes*, la seva mare, per a inquirir-lo al bressol, li donava un tom, com si tanqués una navalla d'afeitar.

I — el que són les coses de la vida! — en Sisquet Farrerons, *corrido* exemplar, bon caçador de femelles, només trobava que mossetes menudes com un gra de pebre.

Que n'estava d'empipat el xicot amb la seva maestruga! Sempre que anava de parella, hi anava com Sant Joan i la carbasseta. Al llit, moltes voltes perdia la dona — segons deia; — passava per entre les seves cames com per ca'l sogre.

Hom sospita que les ofrenes del mascle a la femella tenia que fer-les agenollat, car altrament no era pas possible fer res sense el concurs d'una bona gramàtica francesa. Totes les dones que havia tingut, amb prou feines si li arribaven al *tercer espacio intercostal*.

Ell, que primer s'hi empipava de valent, va acabar prenent-s'ho a la fresca. Al pot petit hi ha la bona confitura. Era, doncs, cosa de llepar i callar, és a dir, d'anar tirant de la rifeta amb els pots petits que la sort li deparava.

Les dones petites, en general, tenen una forta admiració pels homes alts. Hom no sab bé si això deu anar a raure a la llei de les compensacions o a la devoció sexual per l'espècie, que fa desitjar un ciri dels més llargs.

Així, doncs, totes les dones que tingué en Sisquet Farrerons foren unes grans admiradores seves. Més ben dit, totes menys una, la Carmeta, que tan bon punt el va conèixer li digué amb gran ingenuïtat:

— Miri, no farem res, sab? Perquè em sembla que vostè és nou de trinca, i un home per a ésser bon marit té d'estar com més rebregat millor.

— I en què es *funda* per dir-me això?

— Doncs en que no he vist mai cap pal de telègraf que no tingui fil...

En Sisquet Farrerons va quedar molt fumut amb aquesta broma. Decididament, la Carmeta era molt llarga, malgrat d'ésser tan menuda.

Però en Sisquet, com a bon *corrido* no es féu enrera. Xicot trempat en la lluita, va pensar en lo dolça que seria la confitura d'aquell pot tan petit, i va posar tots els seus sentits en la conquesta d'aquella esquerpa miniatura.

En un envelat varen trobar-se. Ella, com una falugueta, ballava igual que les baldufes. En Sisquet la va treure a ballar pensant en pendre venjança de la passada broma de la noia, i tan bon punt la tingué en sos braços fent ballarugues, li va dir:

— Vostè hauria de casar-se, Carmeta.

Ella somrigué, pensant que el xicot tractava de declarar-s'hi.

— No pas amb vostè. Ves quina parella més lletja fariem! Vostè tan alt i jo tan menuda...

— Amb qui fos. Però vostè deuria casar-se.

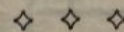
Una mica astorada davant d'aquella insistència, la noia replicà vivament:

— Aj, ai! I per què?

— Perquè vostè que és tan menudeta, ja sab que el marit *estira* a la dona.

Males llengües diuen que al cap de vuit dies la Carmeta ja havia provat el remei per a créixer que tan galanament li havia ofert en Sisquet Farrerons.

ANGEL MARSÀ

ODA A LA CASTANYA

Oh la dolça castanya esbadocada,
jo t'he guaitat amb un suprem desig
i t'hauria volgut espallofada
per tastar el fruit gustós que tens al mig!
Però va escarmentar-me la castanya
perquè una que cert cop vaig agafar
amb la pallofa grossa que reganya
un dit de cap a cap em va punxar.
Vaig menjar-me-la tota amb gran fal'lera,
el gust que vaig trobar fou exquisit;
qui hauria dit que per la castanyera
hagués de fer després un mes de llit?
Però m'agraden tant que quan les miro
per mal que m'hagin fet no m'en sé estar
i desseguida el braç enlaire estiro
per poguer la castanya jo tastar.
Encar que tingui punxes atrevides,
és tan dolç aquest fruit que desseguit
les meves mans s'estenen, extremides,
de sentir la castanya al cap dels dits.

JOAN D'ALLO

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

La burxa del dimoni

I

MUNTANYA amunt, molt amunt, en un poblet solitari i escampat, que comptava a penes vint cases, un recó de món on la malura de la terra baixa encara no hi havia fet niu, en Pau i la Cisca, novells casats, fruien sense malícia la vida reposada del camp, amb la mateixa naturalitat dels sers irracionals, senzillament, ingènuament, fora de pecat, sense conèixer res de la dolenteria mundana.

Mes el dimoni, que burxa on pot fer mal, féu per sos fins que un dia en Pau escoltés a n'en Tòfol, el seu amic, i que tots dos decidissin baixar a Barcelona per Nadal, a vendre viram.

Era la primera vegada que el novell i senzill espòs traspassava les fites del partit judicial del poble on havia nascut, s'havia criat i s'havia casat.

Fou allavors que el dimoni aprofità l'ocasió que se li presentava. Un cop en Tòfol i en Pau estaren llestos del primer dia de fira — en el que, per cert, s'havien guanyat bastant bé la vidota, — aquell, que era solter, s'empenyà en dur al seu company a una casa del carrer de l'Arc del Teatre, on es ballava, es bevia i les dones sortien mig despullades...

Cal dir que en Pau caigué en la temptació i que aquell dia faltà per primera vegada a la dona?

La feineria que li tocà en sort era una francesa, rosa, amoixamada i experimentadíssima en l'art amatori. Així és que quan en Tòfol preguntà a en Pau com havia anat, aquest va respondre ple d'entusiasme:

— Caratsus, noi! Admirablement. Si la meua dona en sapigués com ella, quina alegria tindria jo...

Passats els dies de fira, marxaren cap al poble els dos amics. En Pau, la primera nit que tornà a dormir amb la seva dona es mostrà trist. La Cisca ho notà i va preguntar-li:

— Estàs tot trist, Pau. Què tens?

— Es que... tu, Cisca, et manca l'habilitat que tenen les dones de ciutat per fer l'amor. Elles saben animar-ho, moure-ho, m'entens?

I sense atinar si feia bé o malament, afegí:

— Si havessis vist aquella rossa de ciutat!

En la pensa de la Cisca el dimoni, allavors, també burxà. Sos esguards, en demesura oberts, es clavaren en els d'en Pau, mentre la dona mormolava:

— Està bé! Demà... com la rossa!

II

Deixondava el dia, gris, silenciós, amb borrallons de neu, fent sentir l'oreig fredós a la Cisca, que per entre pins macilents i seques ginesteres corria cap a la carretera que conduïa a la vila. En aquesta, un expromès seu hi tenia una botigueta. I cap allí encaiminà ella les passes... Hi estigué molta estona i quan sortí, encara que un xic esgrogueïda i ullerosa, anava contenta i satisfeta del seu viatge, perquè ja estava alligona per acontentar al seu marit...

I aquella nit en Pau se sentí satisfet dels progressos de la seva dona. Però aquesta, orgullosa de sa revenja, recordà els mots de la vigília.

— Aquella rossa... Aquella rossa... Tu hauries hagut de veure aquell ros de la vila!

En Pau no comprengué del real significat d'aquells mots més que l'indirecta, i, sentint-se penedit, callà.

I com la malícia mundanal no resava amb ells perquè res sabien de les metafòriques banyes, curulls d'amor i en el ple de sa joventut, continuaren estimant-se. I en la nit, còfols i abraçats, exclamaren, ara amb sanitària picardia:

— Tornem'hi, rossa?

I el dimoni ja no burxà més.

PETRONI TAROT

□ □ □

Tot són gustos

L'ENRIC i en Manel són dos companys d'excursions nocturnes que tenen abonada una llotja de proseni a un dels music-halls més populars del Paral·lel.

Malgrat tractar-se de dos xicots inseparables, tenen un caràcter completament diferent. De modesta posició l'un i l'altre, en Manel vol passar per milionari i

sempre fanfarroneja. En canvi, l'Enric quan parla amb alguna xicota li diu sempre lo mateix:

— Jo, noia, ja sabs que sóc franc en les meves coses: de calers no t'en puc donar gaires, ni et compraré cap anell de brillants ni cap abric de pells. *Aquí no se engaña a nadie!*

L'altra nit, era aviat i el foier estava desert encara, estaven reunides entorn d'una taula unes xicotes de la primera part i la conversa recaigué sobre en Manel i l'Enric.

— Són ben diferents l'un de l'altre! — digué una de les noies.

— Si — va respondre la florista. — L'un se les tira de ric i l'altre se les tira de franc.

BIT LLETA

□ □ □

Paraula, és paraula

SEMBLAVA mentida que en Quintí Migfur, amb el seu caràcter eminentment avar, pogués arribar a conquistar cap dona. I, no obstant, era així. Posseïdor d'una rendeta regular, ocupava totes les hores lliures — o sigui aquelles que no dedicava ni al fumar, ni al menjar, ni al dormir — en empaitar quantes xicotes, de la mena i categoria que fossin, se li posaven a tret.

I és que Quintí estimava el diner com la vida, però estimava més encara les faldilles i el que acostuma a trobar-se davall les faldilles...

Era a entrada d'hivern, i en Quintí, assentat davant d'una taula del «Lion d'Or», on estàvem prenent el *cok tail* vespertí aguardant l'hora d'anar reunits, en fraternal i riallera colla, a fer l'habitual empaitada de modistes per la Rambla, ens contava sa darrera conquesta. De gentil contorn, serena i majestuosa formosura, l'havia rebut, el primer cop, en forma descoratjadora... Després, ja no s'havia mostrat tan esgorpada i, per fi, havia pogut aconseguir — el murri! — que la xicota li dongués una cita per l'endemà, en un lloc discret, a soles, i aixopluc de mirades indiscretas...

Fou aleshores que a un de nosaltres se li ocorregué gastar una broma, per en Quintí pesada, comproment-lo a una despesa supèrflua:

— Això s'ha de remullar, noi!

L'interpel·lat, amb tota la naturalitat, davant la perspectiva del convit commemoratiu de la seva futura victòria, respongué:

— Es remullarà!

No cal descriure la nostra sorpresa. Era que l'alegria que sentia en Quintí pel seu triomf l'havia trastocat? Ell, tan avar, tan agarrat, mostrar-se conforme en pagar un convit?

Passà el jorn de l'entrevista amb la xicota i, l'endemà de la data fixada, trobarem al nostre amic, radiant de satisfacció.

— Què? — li preguntàrem, ansiosos — victòria?

— En tota la línia! — respongué en Quintí.

I després, com recordant la seva promesa:

— Ah! Allò ja ho vaig complir!

— El què?

— Si! Ja es va remullar!

— Què es va remullar? Quan?

— Ahir! Així que vàrem estar llestos!

— No t'entenc! O és que fas el tonto per a no convidar-nos, tal com havíem quedat?

En el rostre d'en Quintí es retratà una sorpresa intensa.

— Ah! Però, que parlaveu de convidar?

— Naturalment!

— Nois! — respongué llavors el nostre amic. — Perdoneu-me, però jo no ho vaig entendre així. Com que quan vos estava explicant l'història d'aquella conquesta tenia la mà a la butxaca esquerra del pantaló en una posició un xic impolida, vaig entendre que, acabada la... feina, volíeu que remullés una altra cosal

MICK E. LETH

□ □ □

La temptació

EL senyor Farguell, mestre de primera ensenyança, va fer un jorn un descobriment terrible! Tots els seus alumnes s'aprimaven, estaven grocs i feien unes profundes ulleres. Allò era una mala senyall! No hi havia cap dubte que el dimoni s'havia introduït a la classe i els havia ensenyat aquelles pràctiques solitàries i silencioses a que s'acostumen entregar els nois en la seva primera joventut. Era cosa de posar-hi remei desseguida!

El mestre, l'endemà d'haver-s'en adonat de les perniciosos maniobres dels seus deixebles, els hi adreçà la paraula abans de començar la classe:

— Fills meus! — els hi digué. — M'he enterat de què el dimoni, que sempre espia l'innocència per corrompre-la, s'ha ficat entre vosaltres i vos ha fet adquirir un vici per demés funest. Aquest vici, que no cal que jo vos el mencionï, perquè tots el sabeu, no tan sols és un pecat mortal, sinó que és altament perniciosos per la vostra salut. Penseu que si no vos corretgiu del vostre pecat no reincidint mai més, el càstig de Deu serà molt gran i aviat l'anèmia, l'escrofulosis, la tisis mateixa, donarà aviat compte de vosaltres. Veritat que vos en penediu i que no ho fareu mai més? Aixequen un dit en senyal de penediment els que haveu pecat i Deu vos perdonarà com jo vos perdonol!

Tota la classe en pes inicià el moviment indicat pel mestre. Sols en Quel, un xicot palpizot que devia comptar uns onze anys, permanesqué inactiu i silencios. En Quel havia escapat a la temptació del dimoni! Sempre an aquest món hi ha una excepció!

El senyor Farguell volgué recompensar-lo donant-li una estampa. El cridà apart quan va haver acabat la classe i li digué:

— Tu no has aixecat el dit, fill meu... Això vol dir que tu ets l'únic que has escapat a la temptació, no és això?

— Zi, zanyó mestre.

— I perquè, perquè...? Vas pensar en els concells que jo vos dono sempre de què vos allunyeu del pecat, oi?

— No, zanyó, no! Ez que un zarvidó, zap? té una querida...

MARCEL TERRA

Conte premiat del número passat:

El bon amic

Llumins d'esca

L'HOME era sempre metòdic amb els seus costums i no transigia mai ni davant de la dona ni davant de la vida. Cal fer observar que la vida, per ell, era molt apartada de la dona, d'aquesta dona que pel sol fet de posseir la virtut de destruir moltes vides, no té dret a formar part de la mala vida que ens donen.

Mala vida si; no hi ha ningú que em pugui desmentir. Ni l'home de vida alegre, ni l'alegre vida d'un home. El que trempa els seus nervis dintre d'un humor pur i sà pateix per un excés de moralitat; i el que els trempa dintre de un aixarrancament pervers, pateix igualment. La dona no és res més que l'anell tentacular o el collar pelut que serveix per endogalar la masclada. L'orifici del cau on s'amaga tot el femanisme, és l'entrada de la vida de l'home dintre la vida de la dona. Aquella porta representa l'arc del seu triomf. La columneta prepotent de l'home no representa res davant de l'arc de sota cuixa femellenc. És igual que si us trespolessiu sota de l'arc del Triomf barceloní i des d'aquella bocana miressiu el monument d'en Rius i Tauler.

Perxò el nostre heroi de la metòdica, el nostre mascle vident, patís molt per trobar la seva pipa i patís molt per poder saborejar amb la seva boqueta conductora de formoses ardències, el regust endormidor del bon tabac.

Però com el vell llop de mar fidel a una sola pipa, no sabia, ni podia ni volia claudicar fent ús d'una altra. }

S'havia casat per no fer somicar més els somiers ni les serventes que fregaven els llençols; s'havia casat per tenir al seu costat una altra vida, i no era just que un cop ne fos mestre, s'entretingués traspasant més portes que molts cops es converteixen en portes d'hospital.

Si aixecava un clam al cel era per ella; per ella es movia, i per ella cultivava la pabrotada del seu tros.

I si aquell istiu tingué la mala ventura d'anar a estiuejar en un llogaret on ell representava el pollastre, fou contra la seva voluntat. Aquella dona que no era vídua, però que tenia filles i que sempre trobava arramangada arran dels marges, ja començava a fer-li aixecar les seves mires conjugals, tant, que el dia que la trobà de panxa al sol i oberta als quatre vents, no va poguer resistir i s'hi afarrissà com un boc.

Però, cal! L'home metòdic va ressucitar i es trobà en què aquell anell li venia gran.

Ella, pantejant, amb els llavis encesos, esgrinyava la molsa, plena de ràbia, i no pogué més que exclamar:

—I d'aquest penjoll està tan orgullosa la teva dona?

Ell no pogué més que contestar, amb les espatlles arronçades i els membres arrugats:

—Què hi vols fer! Sóc com aquells mistos que sols és possible encendre'ls en la seva pròpia capsa.

I ja se n'anava, si ella no l'hagués convidat a mossegar la pera que tenia entre les mans.

FAUNE VELL

De *Vida Deportiva*, ressenyant el partit de fútbol Hostafranchs-Europa:

«El senyor Alseda en el arbitraje, estuvo muy acertado e imparcial, siendo objeto su actuación de grandes y merecidos elogios a los que unimos los nuestros».

Voldríem sapiguer com ho fa el senyor Alseda per felicitar-se a ell mateix, perquè... la ressenya és escrita pel mateix àrbitre, segons hem sapigut per unes ratxes de redacció.

El *Cieiro* de dijous deia que «los ladrones se habian llevado 2.000 pesetas de halajas».

En Maynar no la va recollir en el «*Debido*». Llàstima!

— El catedràtic em va dir que si volia que m'aprovés l'assignatura, havia d'apretar molt...

— Jal... I tu fas lo que pots, no és això?

A ROMEA hem tornat a tenir *L'auca del senyor Esteve* i novament el fi humorisme del gran Tiago ha aixecat la riulla entre aquell públic de botiguers, tietes cursis, nenes que cerquen promès i senyors que en els entreactes parlen de l'alça dels valors i de la rebaixa dels drets del blat de moro. Alternant amb això, en Soldevila, nostre gran «Myself», estrenà dissabte *Vacances reials*, comèdia en tres actes que fou molt ben acollida pel respectable i on els actors s'hi lluiren de debó.

Dijous va estrenar-se a *Eldorado*, per la companyia d'en Joan Vila, *La luz de Bengala*, sàrçuela dels senyors Paso i Guerrero, que la xamosa Leonis, l'entremaliada Lacalle i el gran Paco Gallego interpretaren amb aquell salero i aquell *olé!* *La luz de Bengala* és una obra ben conjuminada, està bé de musiqueta, hi ha una bona presentació i com que dona lloc a que s'hi vegin noies maques, no cal dir que la gent s'hi aboca com als estances quan hi ha *saca* de caliquenyos peninsulars.

A l'*Espanyol* fan *El baró de la Rabassada*, que és una cosa capaç de fer riure a n'en Ribé quan va en trajo de cerimònia. I pot ésser ens quedem curts!

Bueno. *El Arco Iris* del Tivoli és una cosa que mereix paragraf apart. No pot ésser. Això d'anar al teatre i que després et tinguis de gastar el duro, és una cosa seriosa pels que estem a la *sopa*. Junt amb el *pase* el senyor Vittoria ens hauria d'enviar un *vale* per un esplaí a ca l'Angeleta. Paraula!

Hi ha cada xicoteta que té la mossegada obligada. I no dic res d'aquella nena que balla la matxitxa. Sembla que vagi a trencar-se. Jo, si arriba el cas, m'ofereixo per a fer-li entrar la trencadura. Vaia si provaré de fer-li entrar!

Al *Poli* han estrenat *La copa del olvido*, d'en Paradas i Giménez, per a distreure a les nenes bé que van després a passejar per l'Avinguda de Cuenca (a) Vichy Castellà.

I divendres feren al *Goya* una comèdia que es diu *El timbre de alarma*. Servidor, com que era al *Espanyol*, no va poguer ésser-hi, però crec que és un tal senyor Alarma que té un timbre de veu que, etc., etc. El senyor Rufasta està que treu foc pels queixals de què li prenguin les idees.

EL NEBOT TAFANER

De la vida alegre

ENCARA que molts es pensen que pels concerts sempre hi ha lo mateix, s'erren de mig a mig, o si no aquí tenen l'Edèn, que amb l'*Himeneo de Serapio y Eh... a la font del gat!* han trobat lo que s'en diu una mineta.

I per si això fos poc, ara tenen en assaig una coseta... que ja els hi asseguro que s'en lleparan el dits.

La Zoe, les Mary-Chelo i l'entremaliada Elofranc fan rodar el cap als quatre caps calents que s'hi encaparran. Jo per mi puc dir que he agotat el repertori de les dedicatòries, per manca de material. Al meu pobre tinter ja no li queda tinta i l'estilogràfica ja no raja.

Els senyors del *Monte-Carlo*, amb això de S. M. la *Luna* volen donar el cop. Els assaigs es fan amb gran reserva. Ja fan bé, ja, perquè nosaltres tenim la debilitat d'ésser molt xerraires.

L'herbolària cada dia més trempada; no tingui por, nena, que no tornaré a pelar-me... la cloïca; ja li deixo

tirar dels quatre pels que em queden, perquè sé que ho farà amb carinyo. És tan bona xicoteta, com bonica!

Sabeu l'Alatoly? Doncs hi ha una meuca de preu que està bojament enamorada d'ell. Fins va dir que li posaria un quiosc com aquells de la Virreina, si volia estar per ella.

Lo que és al *Folis-Bergère* no baden, allí hi fan barrila tots: públic, artistes, fins els músics, que són gent que no gasten gaire bon genit.

Res, provint-ho, i ja em sabran dir lo molt trempats que son els de la Troupe Mundial i lo molt bonica que és la Conxитета Garzon.

Poc sabem què redimontri ha passat que la gent del *Pompeia* per final de festa fan un gran espatèc de pinyes tota una colla de xavales; és un *reparto* diari que dona el cop, vaia si el dona. Vagint-ho a veure i s'en convenceran.

També dona el *camelo* la Guerra en l'entremés; ja ho sembla un homenot, ja! Fuma, renega i fins, segons confidències, ronca com un carreter.

Al *Sevilla* hi tenim a la bella Romeu, que no té res que veure amb el trempat sereno de la casa; a la Fortuny, que no és parenta del pintor, i a la Cros, a qui cal no fondre amb el celebrat futbolista de l'Europa. Tot aquest bé de Deu de xicotetes, i moltes altres, com la revinguda Casanovas, distreuen i fan passar l'estona a la gent.

Al *Moulin Rouge* per fi ens assabentem de la pessa d'en Torres. És *nada menos* que *El molino de los placeres*. Entre aquesta pessa, i les moltes nenes que ens fan idem idem, els hi donem paraula que hi passem molt bé l'estona.

L'amic Serrano segueix tan bon xicot com sempre i fent-nos gaudir de bellesa com la Charito, la moníssima Ferdinandita del Valle, la escultural Claver, que *hay ca ver* que n'hi ha un bon tros i la simpàtica P. Olga, que també es porta lo seu.

Ara hi ha la companyia d'en León de Román amb un sens fi de vodevils que fan trencar de riure.

Ah! Ens descuidàvem de dir que la Juanita Vinzes boxejant ens agrada més que en Dempsey i que no ens aniria malament poguer-la deixar *knoc-out*.

Hem tingut la satisfacció de veure al senyor Pepet tan trempat com si no hagués passat res. Consti que en tenim una grossa satisfacció.

En el seu coquetó local, en aquell *Royal* tan pulit, hi ha aquella aragoneseta tan quitlla coneguda per l'Herrerito, la Palay, la Sales, i altres moltes, molt alegres i molt saladas i fins molt picantes. La Flor de Lis segueix tan bonica com sempre, i per fi de festa hi ha el sucre-candi que jo voldria per fer-me passar la tosseta que n'abillo.

Els hi ben asseguro que amb la gentil Teran quedaria completament curat de la eterna tristesa que temps ha pesa damunt i dessota meu.

EL COSINET DE LA TUIES

LLETRES DE LLOFRIU

C. Street. Si el conte a que es refereix va ésser publicat canviat de forma, no tingui cap dubte que estarà millor que l'original. Respecte al darrer paragraf de la seva lletra, si ho desitja tindrem molt gust en mostrar-li els comprovants administratius. I de les suposicions desfavorables que fa respecte a la serietat de LA TUIES, procuri que el seu home no s'en enteri, perquè és capaç de baixar de Llofriú i armar-li camorra. Els té com a sindries.—Q. Llonada. Serà publicat.—Bit. Lleta.—Vostè és un trunfo. Anirà com tres i tres fan trenta tres.—Santiago Alba. Moltes gràcies de la seva misiva. Prenem nota de la seva adreça a Paris. Ja sab que vostè no molesta... al menys ara.—6 Tella. El seu seudònim és bonic. Ara el conte és pitjor que un atac de reuma.—Pi Rifluix.—No farem res.—B. Alduja. No es massa nou; però veurem de fer-lo anar.—A. T. Ashat. Ni que ens cantés *La mestiza del amor*.

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaris Loteria, Inquilinat, Rebuts, Entrega, Comandes (matriu i taló), en paper blanc extra..... a 45 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 75 ptes. el 100
Id., els mateixos a dues tintes..... a 60 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 80 ptes. el 100

Talonaris Loteria, de 100 fulls, paper color superior... a 30 ptes. el 100
Talonaris entrega, matriu i dos talons..... a 55 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 82 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulles duplicades..... a 70 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulles triplicades..... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.er - BARCELONA

L^o A S Marquès del Duero i Borrell

AVIAT

GRAN INAUGURACIO

Programa selecte

POMPEYA Tots els dies vodevill.
Exit de Ideal Pastora
Francès, Ana de Lis

Monte - Carlo
Tots els dies
M. CASANOVAS - A. NÁJERA

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Hi ha un ELENCO que fa
TRONAR I PLOURE

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

Academia DIAZ Y LLANOS

SALVÁ, 28, 1.º, 1.^a

— ULTIMOS EXITOS —
La cara bonita. — Amor a España. — En un día. — La cruz de brillantes. — ¡Nandu...! — ¡Déjame...! etc.

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. — DE VENTA, Segalá, Rambla de las Flores, 14; Doctor Perelló, Rambla del Centro, 17, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badar!...

La Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

Qu' bada ensopega. Sapiguen nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a ons. Casa de curació pels qu' hagin ensopegat. Lavatjes per a després del bany. Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENGLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans **OXYMEL I SERRA**. Demaneu-lo a tot arreu. **2 ptes.**

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall «EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral. Teléfono 4628-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a **0'50** la capsa.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisolff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

La Tuies: — No m'han deixat pujar a l'autobús perquè diu que porto bultos massa grossos. Si arriba a venir el meu home, no ens deixen ni passar pel carrer!